

Enderrock | Jordi Novell | Actualitzat el 15/10/2022 a les 23:45

Viure (i reviure) amb Antònia Font

Els mallorquins omplen el Palau Sant Jordi en un concert majestuós | Antònia Font exhibeix un poderós concert de prop de tres hores

Antònia Font al Palau Sant Jordi de Barcelona | F. Carles Rodríguez

Quatre mesos després del seu concert al festival Primavera Sound i del seu pas per Inca i València, els mallorquins van voler segellar l'èxit del seu retorn amb un bany de masses al Palau Sant Jordi de Barcelona. Telonejats pels palmesans **Da Souza**, **Antònia Font** van aconseguir penjar hores abans del concert el cartell d'entrades esgotades, en un retrobament generacional amb el seu públic, que no van tenir ni tan sols durant el període de màxim esplendor de la banda.

Però **Antònia Font** han volgut evitar convertir el seu retorn en una operació purament nostàlgica, i l'operació ha anat acompanyada de la publicació d'un nou disc, *Un minut estroboscòpica* (Primavera Labels, 2022), que fàcilment pot qualificar-se com un dels treballs més rodons del grup. Deu cançons signades per **Joan Miquel Oliver**, que han teixit un fil d'unió gairebé invisible amb l'anterior producció discogràfica.

I la màgia va aparèixer amb el *riff* inicial d'"Un minut estroboscòpica"; la cançó que obre el nou disc i que va inaugurar un repertori de trenta-quatre cançons -34!!- més semblant al *tracklist* de *Vostè és aquí* (Robot Innocent Companyia Discogràfica, 2012) que a la llargària normal d'un concert de pop-rock. Les 15.000 persones que omplien el Palau Sant Jordi van convertir la pista en un immens karaoke presidit per la presència d'un **Pau Debon** erigit en líder escènic de la formació. [Vas pegant botets, gires es volant en es ritme de sa música, i sa llum mos invadeix.]

Una arrencada vibrant amb "Me sobren paraules", "Darrera una revista" i "Love Song" va quedar atenuada per un so molt millorable, just abans que **Debon** aturés els mecanismes de la banda

tot exclamant "quina burrada això del Palau Sant Jordi!".

Pau Debon i Joan Roca, al fons. Foto: Carles Rodríguez

A la pista i a les grades del recinte va congregar-se diverses generacions que van créixer amb el cançoner d'un grup que, des de Mallorca, va aconseguir revolucionar l'escena de la música independent catalana, de la que avui en dia en són referents indiscutibles. **Antònia Font** van ser la demostració empírica que era possible cantar en català amb un llenguatge propi, connectant l'herència galàctica de **Sisa**, **Batiste** i companyia amb un públic que havia desconnectat de la ressaca del *boom* del rock català i buscava referents. Van picar prou pedra per a que carreres com les de **Manel**, **Mishima**, **La iaia** o **El Petit de Cal Eril** -a més de la pràctica totalitat de l'escena balear- arranquessin i s'expandissin mediàticament.

Després de dues mostres del darrer disc, "Oh la la" i "Miquel Riera", el concert va virar cap a *Taxi* (Blau, 2004) amb el quadríptic format per "Armando Rampas", "Vitamina sol", "Portaavions" i "Robot". A aquestes alçades però, els problemes amb el so començaven a ser molt preocupants. El concert es va convertir en una bola de so que va llastrar per complet cançons contundents com "Astronauta rimador" o "Punyeta món" i que va donar un moment de treva amb **Debon** cantant a *cappella* "Cartes de Ramiro".

La balada "Amants perfectes", una de les cançons més rodones d'Un minut estroboscòpica va fer aparèixer els mòbils il·luminats entre el públic; just abans que **Oliver** arranqués amb els acords de "Tots es motors", una cançó gegantina del seu segon treball *A Rússia* (Slurp! / Música Global, 2001), que es va convertir en una de les més corejades pel públic. "Venc amb tu", la cançó que clou Un minut estroboscòpica, va tancar també el concert, 80 minuts després del seu inici.

Antònia Font al Palau Sant Jordi de Barcelona (15/10/2022). Foto: Carles Rodríguez

Però faltaven els bisos... una breu pausa per reprendre amb "Aquest" i aturar el ritme del concert amb "Bamboo", "Sospitosos" i "Mecanismes". Una majestuosa "Batiscafo Katiuscas", de l'àlbum homònim editat per Discmedi el 2006 va emocionar alhora que evidenciava que els problemes amb la sonorització no tenien previst aturar-se.

"Qui dubta d'en Clint Eastwood mirant el Gran Canyon del Colorado" glossava **Pau Debon** mentre la pantalla de vídeo mostrava la silueta de l'actor que **Sergio Leone** va immortalitzar a la trilogia del dòlar. **Pau Debon, Joan Miquel Oliver, Jaume Manresa, Joan Roca i Pere Debon** van acostar la mística del *western* a la Mediterrània amb un tema que va ser el primer senzill d'aquell gran disc que va ser *Lamparetas* (Robot Innocent Companyia Discogràfica, 2011). "Alegria" i "Alpinistes-samurais" van donar pas a l'èxtasi que va significar aquell homenatge al llapis d'Ikea, al pistatxo i al ball sense aturador que és "Wa Yeah!", el nostre "Girls and Boys" particular. La banda es va acomiadar mentre el públic seguia corejant la tornada de la cançó.

Antònia Font al Palau Sant Jordi de Barcelona (15/10/2022). Foto: Carles Rodríguez

El grup va tornar per encarar un tram final amb "Islas Baleares", "Calgary 88" -que no exagero en qualificar com una de les millors cançons en català d'aquest segle- i "Viure sense tu", l'única cançó que van cantar del seu ja llunyà debut *Antònia Font* (Slurp!, 1998).

Pau Debon va anunciar durant el concert que el grup tornaria a Mallorca, on molta gent es va quedar a les portes de veure'ls a Inca. Però el futur del grup és, de moment, incert. **Antònia Font** ha tornat; però encara no sabem si és per quedar-se. Ja ho diu la cançó: "Dolça besada, té gust de que s'acaba. Punt i principi de viure sense tu."

